

Kamer der Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1956-1957.

26 JUNI 1957.

WETSONTWERP

tot wijziging van de wet betreffende de ver-
goeding der schade voortvloeiende uit de
arbeidsongevallen.

VERSLAG

NAMENS DE COMMISSIE VOOR DE ARBEID
EN DE
SOCIALE VOORZORG (1), UITGEBRACHT
DOOR DE HEER DECONINCK.

MEVROUWEN, MIJNE HEREN.

De Commissie van Arbeid en Sociale Voorzorg, die te
beraadslagen had over het wetsontwerp overgezonden door
de Senaat, heeft een breedvoerige bespreking aan de draag-
kracht van dit wetsontwerp gewijd.

Dit vloeit voort uit het feit dat de Commissie ten eerste
is ingenomen met het lot van diegenen onder de werknemers
die het slachtoffer zijn van arbeidsongevallen en aldus-
danig gehouden worden zich te laten verzorgen en behan-
delen in heelkundige instituten of klinische instellingen,
welke zich meestal op te ver afgelegen afstanden bevinden
van de woonplaats der betrokkenen of tot overdreven ver-
plaatsingen aanleiding geven.

(1) Samenstelling van de Commissie :

A. — Leden-titularissen: de heren Heyman, voorzitter; Bertrand,
Debucquoy, De Paep, Mevr. De Riemaecker-Legot, de heren De
Saeger, Duvivier, Kofferschlager, Peeters (Lode), Pêtre, Van den
Daele, Verhamme. — Bonjean, Mevr. Copée-Gerbinet, de heren De-
coninck, Dedoyard, De Keuleneir, Deruelles, Dieudonné, Mevr. Fon-
taine-Borguet, de heren Hicquet, Major. — D'haeseleer, Van der
Schueren.

B. — Plaatsvervangende leden: de heren Behogne, Delhache, Ene-
man, Verbaanderd, Willot, Wirix. — Demets, Mevr. Lambert, de
heren Namèche, Sercu, Toubeau. — De Gent.

Zie :

746 (1956-1957) :

- N° 1: Ontwerp door de Senaat overgezonden.
- N° 2: Amendement.

Chambre des Représentants

SESSION 1956-1957.

26 JUIN 1957.

PROJET DE LOI

modifiant la loi sur la réparation des dommages
résultant des accidents du travail.

RAPPORT

FAIT AU NOM DE LA COMMISSION
DU TRAVAIL
ET DE LA PREVOYANCE SOCIALE (1)
PAR M. DECONINCK.

MESDAMES, MESSIEURS,

La Commission du Travail et de la Prévoyance Sociale
appelée à délibérer sur le projet de loi transmis par le
Sénat, a consacré une discussion approfondie à la portée
du projet.

Ceci démontre que la Commission se préoccupe vivement
du sort de certains travailleurs qui, victimes d'accidents
du travail, doivent se faire soigner et traiter dans des insti-
tuts chirurgicaux ou des cliniques situés généralement
à une distance trop éloignée du domicile des intéressés ou
astreignant ceux-ci à des déplacements exagérés.

(1) Composition de la Commission :

A. — Membres titulaires: MM. Heyman, président; Bertrand, De-
bucquoy, De Paep, Mme De Riemaecker-Legot, MM. De Saeger,
Duvivier, Kofferschlager, Peeters (Lode), Pêtre, Van den Daele, Ver-
hamme. — Bonjean, Mme Copée-Gerbinet, MM. Deconinck, Dedoyard,
De Keuleneir, Deruelles, Dieudonné, Mme Fontaine-Borguet, MM. Hic-
quet, Major. — D'haeseleer, Van der Schueren.

B. — Membres suppléants: MM. Behogne, Delhache, Eneman,
Verbaanderd, Willot, Wirix. — Demets, Mme Lambert, MM. Namè-
che, Sercu, Toubeau. — De Gent.

Voir :

746 (1956-1957) :

- N° 1: Projet transmis par le Sénat.
- N° 2: Amendement.

Gezien het de voornaamste bedoeling is van de Commissie daaraan in de breedst mogelijke zin tegemoet te komen, laat het zich dan ook begrijpen dat de Commissie daaraan bijzondere aandacht heeft geschonken.

Dit is trouwens zeer duidelijk tot uiting gekomen bij de algemene bespreking die desbetreffend heeft plaats gegrepen.

Er weze echter, ter algemene verduidelijking, nadrukkelijk onderstreept dat het wetsontwerp, zoals het ons is voorgelegd, van verrekender draagkracht is, dan sommigen zouden kunnen vermoeden.

Inderdaad, het wetsontwerp slaat niet slechts op de mijnarbeiders, maar op alle categorieën van arbeiders. Bijgevolg, mogen wij eruit afleiden dat dit schijnbare onbeduidende wetsontwerp van grote betekenis is voor de arbeiders.

Het is goed dat hier duidelijk te doen uitschijnen, opdat men zich voldoende rekenschap zou geven van de belangrijkheid, alsmede van het algemeen karakter van dit wetsontwerp.

Daar men het in grote lijnen over het principe van het ontwerp eens is, concentreert zich de bespreking hoofdzakelijk rond het *al* dan *niet* bepalen van de afstanden die in aanmerking dienen te worden genomen om het de slachtoffers van de arbeidsongevallen niet te lastig te maken voor hun verzorging en behandeling.

De indiener van het enige amendement op artikel 2, houdt er aan nadrukkelijk te onderstrepen dat het oorspronkelijk de bedoeling is geweest de af te leggen afstanden zoveel mogelijk in te korten. Aanvankelijk werd een afstand in het oorspronkelijk ontwerp voorzien, doch het Senaatsontwerp is daar over nu stilzwijgend. Dit maakt de steller van het amendement ongerust. De arbeidsongevallenwet, die vijftig jaar oud is, houdt volgens bedoeld lid, veel te weinig rekening met de evolutie die zich ondertussen heeft voorgedaan. Derhalve is het nodig de bepalingen te milderen. Een afstand van 15 km kan in sommige gevallen nog te veel zijn. Waarom zou men zich dan tegen dit amendement kanten?

Het laten voorzien van regelingen bij koninklijk besluit zit het lid dwars. Naar zijn mening zijn de mijnwerkers, komende van afgelegen plaatsen uit Vlaanderen, de enige die onredelijke verplaatsingen worden opgelegd.

Een ander lid vindt de afstand van 15 km, zoals in het amendement voorzien, nog te groot. Bezwaarlijk kan men de zaken aldus bij wijze van wet goed regelen. Een soepele regeling ten gunste van de slachtoffers moet worden gevonden.

Technische aangelegenheden in bijzonderheden willen regelen, voert nog een lid aan, is zeer moeilijk. Laten wij de zaken zo sociaal-voelend mogelijk onder de ogen nemen en de uitvoerende macht verzoeken zich door onze wenken te laten leiden. Het komt er ook op aan geen tijd te laten verloren gaan.

Waarom, vraagt zich een lid af, was in de oorspronkelijke tekst van het wetsontwerp een afstand van 30 km voorzien en is daarvan nu geen sprake meer. Het was alleen maar de Senaat die er een ander mening op na hield. Wat wij wensen is, dat de mijnwerkers, slachtoffers van arbeidsongevallen, geen groter verplaatsingen worden opgelegd om zich te laten verzorgen. Het lid vraagt de 15 km afstand te bepalen in de wet.

Meermaals, zegt een lid, werd door hem aangedrongen bij wijze van vragen stellen, opgenomen in het « Bulletin van vragen en antwoorden », opdat de grote verplaatsingen niet meer zouden worden opgelegd aan de slachtoffers van arbeidsongevallen. Nu dat men voor een wetsontwerp van wijzigingen komt te staan, houdt het lid er aan dat de af te leggen afstand in de wet zou worden bepaald. Trouwens, legt dit lid er de nadruk op, zal het zijn goedkeuring verlenen aan het voorgelegd amendement.

La Commission envisageant surtout à remédier à cette situation dans toute la mesure du possible, a consacré à cet aspect de la question une attention toute particulière.

Cette préoccupation s'est d'ailleurs très clairement manifestée au cours de la discussion générale relative à ce sujet.

Pour être précis, il convient cependant de souligner que le projet de loi, tel qu'il nous est soumis, a une portée plus étendue que certains ne pourraient le présumer.

En effet, ce projet concerne non seulement les ouvriers-mineurs, mais toutes les catégories de travailleurs. Aussi, ce texte apparemment insignifiant revêt une très grande importance pour les travailleurs.

Il importe de le faire ressortir clairement pour que l'on se rende bien compte de l'importance et du caractère général du présent projet de loi.

Les commissaires marquent leur accord quant aux lignes générales du principe du projet. La discussion se concentre sur la question de savoir s'il convient de *déterminer* ou *non* les distances à prendre en considération en vue de réduire le plus possible les difficultés que rencontrent les victimes des accidents du travail pour leurs soins et leur traitement.

L'auteur de l'unique amendement à l'article 2 tient à souligner que l'intention initiale a été de raccourcir autant que possible la distance à parcourir. Le projet initial prévoyait une distance, mais le projet du Sénat est muet à ce sujet. C'est ce qui inquiète l'auteur de l'amendement. De l'avis de ce dernier, la loi sur les accidents du travail, vieille de cinquante ans, ne tient pas suffisamment compte de l'évolution qui s'est accomplie depuis lors. Il est donc nécessaire d'en assouplir les dispositions. Dans certains cas, une distance de 15 km peut être encore trop grande. Pourquoi dès lors s'opposer à cet amendement?

Ce même commissaire s'élève contre la réglementation par arrêté royal. A son avis, les mineurs venant des régions éloignées des Flandres sont les seuls auxquels des déplacements déraisonnables soient imposés.

Un autre membre estime encore trop grande la distance de 15 km prévue par l'amendement. De cette façon, la situation pourra difficilement être réglée convenablement par la loi. Il s'agit de trouver une formule souple pour les victimes.

D'après un autre membre, il est très difficile de vouloir régler dans le détail des questions techniques. Considérons les choses dans un esprit social aussi large que possible et invitons le pouvoir exécutif à s'inspirer de nos suggestions. Il s'agit aussi de ne pas perdre du temps.

Un membre demande pourquoi le texte actuel ne contient aucune mention quant à la distance alors que le projet initial prévoyait une distance de 30 km. Seul le Sénat était d'un avis différent. Ce que nous désirons, c'est que les ouvriers-mineurs victimes d'un accident du travail ne se voient pas imposer des déplacements plus grands pour se faire soigner. Le commissaire en question demande de fixer dans la loi une distance de 15 km.

A plusieurs reprises, déclare un autre membre, il a insisté par des questions, insérées au « Bulletin des questions et réponses », pour qu'on n'impose plus de grands déplacements aux victimes d'accidents du travail. A l'occasion de la discussion d'un projet modifiant le texte de base, ce membre désirerait voir fixer dans la loi la distance à parcourir. Il déclare, d'autre part, qu'il votera l'amendement proposé.

Een ander lid is er ten stelligste tegen gekant dat welkdanige afstand ook in het wetsontwerp zou worden vermeld. Afstanden van verschillende gewesten, verschillen zelfs naar gelang de verkeersmiddelen en de vervoermogelijkheden.

Wat meer is, het wetsontwerp is niet bestemd voor de mijnwerkers alleen. Wij moeten zo tegemoetkomend mogelijk zijn. Dokwerkers kennen ook moeilijkheden. Bijgevolg is het nodig dat alle mogelijke gevallen worden geregeld. Dit is alleen bij middel van koninklijk besluit te doen.

De minister moet er voor zorgen dat alles behoorlijk bij koninklijk besluit wordt geregeld.

Alles goed en wel, zegt nog een lid, maar het feit is nu dat veel te langdurige verplaatsingen worden opgelegd. Wij willen dat daaraan wordt verholpen. Wij willen het onverkwikkelijk verschijnsel niet meer beleven dat gekwetste en lijdende slachtoffers van arbeidsongevallen afmattende verplaatsingen worden opgelegd.

Een lid is de mening toegedaan dat in de Senaat slecht werk werd verricht door het laten wegvallen van afstands-bepalingen. Hij ziet er een achteruitgang in tegenover vroeger. Meteen wijst hij op het wegvallen van de vrije keuze van geneesheer die tevoren was voorzien. Hij vestigt daarop de bijzondere aandacht van de minister.

Een ander lid wijst er op dat eenieder begaan is met het lot der mijnarbeiders uit Vlaanderen; doch hij is geenszins akkoord met het vermelden van een afstand in de wet. Immers, zou daardoor het beoogde resultaat niet worden bereikt. Ongetwijfeld schenkt het huidige regime niemand voldoening. Daarom was het juist nodig een wijziging aan te brengen aan de wet. De enige gezonde regeling kan worden gevonden in soepele bepalingen uitgevaardigd bij koninklijk besluit. Gaat men daarop niet in, dan zal men voor de moeilijkheid komen te staan dat wettelijk vastgelegde bepalingen mogelijk door een latere wet zullen moeten gewijzigd worden. Zich rekenschap gevend van deze bijna onoverkomelijke moeilijkheden, is het aangewezen de zaak te laten regelen bij koninklijk besluit. Een andere goede oplossing is er niet.

Ter volledige geruststelling zou men de heer Minister uitdrukkelijk kunnen verzoeken er zorg voor te dragen dat in alle geval nooit de afstand van 15 km wordt overschreden.

De heer Minister legt er de nadruk op, dat geen enkele vooringenomenheid was gemoeid bij het opmaken van het wetsontwerp; maar de Senaat heeft geoordeeld dat het geenszins gewenst was afstanden te bepalen bij de wet. Een subcommissie heeft er zelf de gebeurlijke gevolgen ernstig van onderzocht en is tot de gevolgtrekking gekomen dat het te verkiezen was geen afstanden in de wet op te nemen. Men heeft gezwicht voor gevolgen die te streng zouden kunnen zijn. Evolutie in de ondernemingen, wijzigingen van verkeersmiddelen en van vervoermogelijkheden, kunnen van aard zijn naeenvolgende aanpassingen te vereisen. Daarom gaf de Senaat de voorkeur aan een regeling bij koninklijk besluit. Wetend wat de Regering onder dit opzicht wil, geeft men er de voorkeur aan, de zaken te laten regelen door de Uitvoerende Macht. Bijgevolg wordt aangedrongen op het behoud van de tekst van het huidige wetsontwerp.

Een lid betwist nog de degelijkheid van de tekst van de Senaat. En, wat volgens hem nog erger is, is dat de Senaat de vrije keuze van geneesheer heeft geschrapt bij eerste verzorging. Het overbrengen van de oorspronkelijke tekst betreffende artikel 1, naar artikel 2, is volgens het lid een achteruitgang in plaats van een vooruitgang.

Een lid dringt er nog op aan dat de teksten van de koninklijke besluiten duidelijk zouden zijn en klaar zouden gemaakt worden binnen een tijdsbestek van drie maanden.

Daarna wordt het amendement ter stemming gelegd en verworpen met elf stemmen tegen elf.

Un autre commissaire s'oppose avec vigueur à la fixation dans le projet de loi d'une distance quelconque. Les distances diffèrent selon les régions, en fonction même des moyens de communication et de transport disponibles.

D'ailleurs, le projet de loi n'intéresse pas seulement les ouvriers mineurs. Nous devons être aussi généreux que possible. Les dockers aussi connaissent des difficultés. Par conséquent, il importe de régler tous les cas qui peuvent se présenter. Cela ne peut se faire que par arrêté royal.

Le Ministre doit faire en sorte que tout soit réglé convenablement par arrêté royal.

Fort bien, dit un autre membre, mais c'est un fait qu'actuellement des déplacements beaucoup trop longs sont imposés. Nous voulons qu'il soit remédié à cette situation. Nous voulons qu'il soit mis fin au spectacle déplorable des déplacements épuisants imposés aux victimes d'accidents du travail blessées et souffrantes.

Un membre estime que le Sénat a fait du mauvais travail en supprimant les dispositions relatives à la distance. Il considère cela comme un recul par rapport à la législation antérieure. Il signale également la suppression du libre choix de médecin, choix qui était prévu précédemment. Il attire l'attention spéciale du Ministre sur cette question.

Un autre membre fait remarquer que chacun est préoccupé du sort des ouvriers mineurs des Flandres, mais il n'est nullement d'accord pour inscrire une distance dans la loi. En effet, le résultat escompté ne serait pas atteint par cette mention. Il ne fait pas de doute que le régime actuel ne satisfait personne. C'est précisément la raison pour laquelle il était nécessaire de modifier la loi. La seule solution saine est d'édicter des dispositions souples par arrêté royal. Si l'on n'adopte pas cette formule, on se trouvera devant la difficulté qu'il faudra peut-être modifier par une loi ultérieure des dispositions fixées légalement. Etant donné ces difficultés quasi insurmontables, il importe de laisser régler cette matière par arrêté royal. Il n'existe pas d'autre bonne solution.

Afin de rassurer chacun, le Ministre pourrait être formellement invité à veiller à ce que la distance de 15 km ne soit jamais dépassée.

Le Ministre souligne que les auteurs du projet de loi n'ont eu aucune idée préconçue; mais le Sénat a estimé qu'il n'était nullement souhaitable de fixer des distances dans la loi. Une sous-commission a même examiné les conséquences éventuelles et elle est arrivée à la conclusion qu'il était préférable de ne pas prévoir de distances dans la loi. On s'est incliné devant les conséquences éventuelles. Une évolution des entreprises, des moyens de communication et de transport peuvent être de nature à exiger des modifications successives. C'est pourquoi, le Sénat a préféré une réglementation par arrêté royal. Connaissant les intentions du Gouvernement en cette matière, on a préféré confier cette tâche au pouvoir exécutif. Dès lors, il est insisté sur le maintien du texte du présent projet de loi.

Un membre conteste encore le bien-fondé du texte proposé par le Sénat. Ce qui est plus grave, c'est que le Sénat supprime le libre choix du médecin pour les premiers soins. Le transfert du texte initial concernant cette question de l'article premier à l'article 2 constitue, selon ce membre, un recul au lieu d'un progrès.

Un membre insiste pour que les textes des arrêtés royaux soient clairs et pour qu'ils soient publiés dans un délai de trois mois.

L'amendement, mis aux voix, est ensuite rejeté par 11 voix contre 11.

Vervolgens wordt een subamendement aan artikel 2, door een ander lid voorgesteld en insgelijks met elf stemmen tegen elf verworpen.

Vooraleer tot de stemming van het wetsontwerp over te gaan, verklaart een lid van de oppositie dat zijn groep er zal voor stemmen omdat het zekere verbeteringen in zich sluit, en niettegenstaande het geen volledige voldoening geeft.

Ter stemming gelegd, wordt artikel 1 aangenomen met 12 stemmen tegen 7, bij 2 onthoudingen.

Artikel 2 wordt algemeen bijgetreden.

Het wetsontwerp in zijn geheel zoals het door de Senaat werd overgemaakt wordt vervolgens bij algemeenheid van stemmen min één onthouding aangenomen.

De Verslaggever.

J. DECONINCK.

De Voorzitter.

H. HEYMAN.

Un sous-amendement, présenté par un autre membre à l'article 2, est également rejeté par 11 voix contre 11.

Avant de procéder au vote sur l'ensemble du projet, un membre de l'opposition déclare que son groupe émettra un vote favorable parce que le projet implique certaines améliorations, tout en ne donnant pas entièrement satisfaction.

L'article premier, mis aux voix, est adopté par 12 voix contre 7 et 2 abstentions.

L'article 2 est adopté à l'unanimité.

Le projet de loi dans son ensemble, tel qu'il a été transmis par le Sénat, est ensuite adopté à l'unanimité moins 1 abstention.

Le Rapporteur.

J. DECONINCK.

Le Président.

H. HEYMAN.